

A grans trets, no m'agrada el teatre. A grans trets, no m'agrada llegir teatre. Ni m'agrada escriure teatre, ni m'agraden les converses sobre teatre, ni les converses en general, ni els arguments en general, ni m'agrada explicar-me, ni m'agrada estar escrivint això. M'estimaria més estar fent una altra cosa: seguir l'olor de la mel a la muntanya, tenir els peus a l'aigua d'un riu, mossegar una orella.

Aleshores, volia escriure contra el teatre, contra l'exhibicionisme, contra el voyeurisme, el sentimentalisme, contra l'estructura que el sosté, etcètera. I volia, sobretot, fracassar: vull dir: escriure contra la pròpia escriptura, contra el llenguatge, contra la raó, contra la pretensió d'entendre el món, perquè en el fons és la pretensió de trobar-li causes, finalitats i, finalment, creure que se'l pot controlar, posseir o destruir.

Aleshores, volia escriure des del fàstic. Volia escriure des del fàstic perquè només les obres que admeten el fàstic de tot plegat no em fan fàstic sinó que em semblen honestes i, per tant, interessants. Dit d'una altra manera: volia fer una obra honesta, i l'única manera que he trobat de ser honest, avui, no és maquillant el fàstic, com qui maquilla un polític, sinó mostrant-lo tal qual és.

Tanmateix, volia fracassar, dic, i he fracassat en l'intent. Potser és inevitable. Tampoc té gaire importància.

De tot això (el fàstic, el teatre, la mel, l'orella, la poca importància), penso, parla *Body sushi*.

Francesc Meseguer